

[Handelsministeren.]

ind for, at vi skulde tilrettelægge vor Sukkerproduktion saaledes, at den kunde være nogenlunde tilfredsstillende for Roedyrkerne. Jeg mødte dengang ikke ringe Modstand, idet adskillige fandt det ganske urimeligt, at Staten ved særlig Lov skulde beskytte denne Produktion, der er knyttet til de allerbedste Jorder i Landet. Heroverfor har jeg fremhævet adskilligt, der falder nøje sammen med, hvad Venstres ærede Ordfører gjorde gældende i Dag. Men naar det ærede Medlem saa gik videre og sagde, at man skulde prøve paa at faa Lovforslaget, som det her foreligger, enstemmigt vedtaget af Folketinget, ændret endog saaledes, at det Underskud, som Staten nu regner med bliver 1,3 Mill. Kr., blev forhøjet til 2½ Mill. Kr., maa jeg spørge det ærede Medlem: Hvor skal jeg faa Pengene fra, hvordan skal jeg faa Dækning for dette Beløb? Jeg har anført, at der er en svag Mulighed for under normale Forhold at faa Dækning for i hvert Fald en Del af de 1,3 Millioner i Løbet af de 2 Aar, Loven skal gælde, men jeg vil næppe have Mulighed for at faa Dækning for de 2,5 Millioner, som der nu stilles, om ikke just Forslag, saa dog en Antydning af Krav om skulde tilgaa Roedyrkerne. Det kan jeg ikke gaa med til. For at kunne det maatte jeg have Anvisning paa, hvor jeg skulde tage Pengene fra, og da jeg ikke mener, at man under de nuværende Forhold kan forhøje Sukkerpriserne, vil der ikke blive andet tilbage end at tage dem af Statskassen som et direkte Tilskud til Roedyrkerne. Det tror jeg ikke, der vilde blive nogen Tilslutning til i Rigsdagen hverken i dette eller i det andet høje Ting.

Den ærede Ordfører for Venstre mente, at det var for sent, jeg havde forelagt dette Lovforslag. Det ved jeg saamænd ikke, om man kan sige, for de, der dyrker Roer, ved meget vel i hvert Fald nu, hvad Vilkaarene minimalt vil blive, saa de kan saa udmærket godt gaa i Gang med at tilsaa deres Arealer, hvis de vil have nogen tilsaaet med Roer; Sagen er derfor i Virkeligheden ikke forelagt for sent. Men jeg kunde godt have ønsket, at jeg havde kunnet fremsætte Lovforslaget noget før. Det har imidlertid ikke været muligt at fremskaffe de Beregninger, jeg skulde kunne støtte mig til, saaledes at jeg kunde møde med Forslag her. Men den Kalamitet, at Lovforslaget skulde komme for sent frem, undgaar vi til næste Aar, hvis man vedtager Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget af Folketinget, for i saa Fald gælder Loven i 2 Aar. Jeg synes, det vilde

være rimeligt, alle Forhold taget i Betragtning, ogsaa af den Grund at give Lovforslaget en mere permanent Karakter, for det er en noget ejendommelig Situation, vi hvert Foraar staar over for: at vi ikke kan komme overens om, hvorvidt der skal dyrkes Sukkerroer eller ikke, og at det bliver hævdet, at hvis man ikke gør paa den og den Maade, vil der ske det og det. Det bliver efter min Mening meget trivielt, og det kan godt til sidst føre til, at man paa forskellig Side faar den Opfattelse, at det er bedre at lade Tingene gaa deres egen Gang, at lade Fabrikkerne og Dyrkerne se at klare sig som i gamle Dage. Jeg vilde meget beklage, hvis man skulde komme til en saadan Opfattelse. Jeg tror, det er nødvendigt, i hvert Fald meget ønskeligt, at opretholde en Sukkerordning.

Den ærede Ordfører for Venstre spurgte om, hvorfor der er saa stor Forskel paa det Underskud, som er jugeret for Andelsfabrikken i Nykøbing og for De danske Sukkerfabrikker. Jeg har givet Folketingsudvalget Oplysning derom; jeg skal gerne give Landstingsudvalget samme Oplysninger, hvis man ikke allerede er i Besiddelse af dem. Man kan ikke uden videre sammenligne de to Virksomheder. For det første har Nykøbing-Fabrikken intet Raffinaderi; den lader raffinere paa et Fællesraffinaderi, et Raffinaderi, der ejes dels af private Aktionærer, dels af Nykøbing-Fabrikken, dels af De danske Sukkerfabrikker. Men De danske Sukkerfabrikker, der jo er langt den største Virksomhed paa dette Omraade, lader raffinere paa eget Raffinaderi. Der er gjort Rede for, hvilken Indflydelse dette har paa Underskuds-spørgsmaalet, men det er nok muligt, at Vestsjælland-Fabrikken Overtagelse ogsaa er en Aarsag til, at Underskuddet for De danske Sukkerfabrikker er blevet noget større, end det vilde være blevet uden denne Overtagelse. Derom kan jeg imidlertid ikke i Øjeblikket oplyse noget bestemt, men selvfølgelig bliver Sukkerfabrikkernes Regnskab til sin Tid forelagt fuldt oplyst og revideret af statsautoriserede Revisorer og godkendt efter Revision af de Folk, der er udpeget af Handelsministeriet til at føre Kontrol med Sukkerfabrikkerne, saa at der selvfølgelig ikke kan blive Tale om, at De danske Sukkerfabrikker her skaaret sig en Filet, som de ikke havde Ret til. Det er klart, at Overtagelsen af Vestsjællands Sukkerfabrik har været et Minus rent forretningsmæssigt set, men Vestsjællands Roedyrkere har jo hele Tiden været meget daarligere stillet end andre